

ELSEVIER SENIOREN NIEUWSBRIEF

ES NIEUWSBRIEF 94

Voorzitter met pensioen

Henk van der Rijst werd vorige maand officieel voorzitter-af. Namens de redactie ging bestuurslid Hiske Gerbrandy virtueel bij hem op bezoek voor een interview in deze Nieuwsbrief. Het gesprek verloopt via Zoom, Henk in Houten en Hiske in Amsterdam.

Hoe lang ben je voorzitter geweest?

Ik dacht 3 jaar [het blijkt 5½ jaar te zijn, red.]. In totaal ben ik 9 jaar lid van het bestuur geweest. Dat ging zo: ik werd 62 en kwam in aanmerking voor prepensioen, een luxe en nu niet meer bestaande regeling. Toen de VUT ophield, bleef er geld over dat over alle werknemers van onder meer Elsevier is verdeeld. Dat potje was wel een stuk lager dan het gewone pensioen, maar soit... Ik kreeg een brief van de VGEO of ik lid wilde worden. De laatste zin luidde: "kunt u iets voor ons betekenen?". Dat wilde ik wel. Jaap Kuipers belde mij op. Ik kende hem als collega van de directie van Misset. Hij vroeg of ik in het bestuur wilde komen. Aldus geschiedde.

In het jaar daarna, in 2013, waren er net verkiezingen geweest voor het bestuur van ons pensioenfonds SPEO; de gekozen kandidaat werd door DNB 'afgetest' (weet niet meer wie dat was) dus er was daar ook een plek vrij. De VGEO droeg mij voor als lid vanuit de gepensioneerd, en ik werd uit totaal acht kandidaten ge-

kozen. Ik werd dus tevens bestuurslid van SPEO. Dat was de tijd dat Jan Hemels was opgevolgd door Fokko Covers als directeur van SPEO.

Wat zijn voor jou memorabele gebeurtenissen?

In mijn tijd speelden er twee belangrijke gebeurtenissen, die voor eeuwig op mijn netvlies staan. Ten eerste de korting van de pensioenen in twee achtereenvolgende jaren (2013 en 2014). In het bestuur van SPEO probeerden we dat tegen te houden of Elsevier te laten bijstorten. Dat is niet gelukt. Binnen de VGEO leidde de korting ook tot zeer heftige discussies. Er is nog een actiegroep gevormd onder aanvoering van Erik Ekker, die er op Vergadering van Aandeelhouders een punt van heeft gemaakt.

Ten tweede het afstoten in 2016 van SPEO door RELX en de overgang naar Pensioenfonds PGB. Toen kregen we wel voor elkaar dat Elsevier bijstortte om onze dekkingsgraad op het niveau van PGB te brengen. De vereiste instemming van de ondernemingsraad speelde een belangrijke rol. CEO Erik Engstrom wilde er niet aan maar

hij had gelukkig geen keus. Wij trokken als SPEO samen met de OR op om de rechten van de deelnemers veilig te stellen. En dat is gelukt!

Naast mijn afvaardiging in het bestuur van SPEO kwam ik ook in de pensioencommissie van de NVOG (de belangenbehartiger van gepensioneerdverenigingen die invloed uitoefende op de pensioenontwikkelingen).

Je werd toen tevens bestuurslid van de VVG-PGB

Ten tijde van de overgang van SPEO naar PGB nam ik het voorzitterschap van VGEO over na het aftreden van Henny Wijnands. Op de ALV van de VGEO konden we kiezen uit drie opties: de vereniging opheffen en iedereen individueel lid van de VVG-PGB laten worden; de vereniging 'los' laten bestaan; of haar voort laten bestaan en collectief lid worden van de VVG-PGB. Het werd het laatste. Als dagelijks bestuur gingen Ger de Rooij en ik in gesprek met het VVG-PGB-bestuur en wisten gedaan te krijgen dat ik namens VGEO daar een plek in kon krijgen, speciaal voor VGEO gecreëerd.

Wat is jouw invloed geweest? Of die van VGEO?

Denk aan de wet van de grote getallen. Wij hebben 350 leden en zijn een klein clubje binnen de 14.000 leden

tellende VVG-PGB. Via de laatste hebben wij dus indirecte invloed: de VVG-PGB mag drie mensen benoemen in het Verantwoordingsorgaan van PGB (op dit moment onder meer oud-Elsevier collega Nicoline Maarschalk Meijer), en twee bestuursleden van PGB voordragen - bij voorkeur een professional en niet per se een gepensioneerde (nu Ronald Heijn).

In mijn tijd was ik vicevoorzitter van de VVG-PGB, met als taken de vertegenwoordiging in de landelijke Koepel Gepensioneerd (fusie van NVOG en KNVG) en het organiseren van de jaarlijkse ALV. Verder heb ik meegewerkt aan de voorbereiding van die fusie, waaronder de selectie van het nieuwe bestuur. Alleen de voorzitter is ons niet gelukt, omdat we geen vrijwilliger konden vinden die dat om niet wilde doen. Uiteindelijk is dat John Kerstens geworden.

Was Elsevier je eerste baan?

Nee, na mijn doctoraal werkte ik drie jaar op de Universiteit van Utrecht als wetenschappelijk medewerker, mijn vak was Geochemie. Dat was toen nog een zeer op fossiele grondstoffen gerichte wetenschap, tegenwoordig is iedereen daarbinnen met het milieu bezig. Ik wilde vandaar eigenlijk naar Billiton [een mijnbouwmaatschappij, red.] maar had nog nooit een sollicitatiegesprek gevoerd. Voor de lol ging ik 'oefenen' bij Elsevier op de vacature voor de functie van aankomend uitgever aardwetenschappen. En werd prompt aangenomen.

Hoe ziet je loopbaan bij Elsevier eruit?

In totaal werkte ik 15 jaar bij Science als uitgever (1980-1995), en 10 jaar bij Misset/Reed Business (1995-2005) als directielid/uitgeefdirecteur samen met Arnold Verstegen. In die hoedanigheid werd ik ook 'even' aangesteld

vervolg pag.2 >

IN DIT NUMMER

Benoeming Laura Hassink	2	Van de bestuursafdeling	5
De ALV in Nijkerk	3	Jan van Galenstraat - deel 2	6
Indexatie in zicht?	4	Alle Menschen werden Brüder	7
Elsevier - van analoog naar digitaal	5	Nagel aan de doodkist	8

> vervolg van pag.1

tot Algemeen Directeur Elsevier Opleidingen (EO) met de opdracht het bedrijfsonderdeel te verkopen. Opleidingen was inmiddels een slechte markt. Ik moest het bedrijf afslanken van 250 naar 125 medewerkers, en deed dat in nauwe samenspraak en harmonie met de OR van EO. Ze zagen ook wel dat er geen toekomst binnen Elsevier voor hen was en dat het opleidingsbedrijf in zwaar weer was gekomen. Opleiden is altijd het eerste waar op wordt bezuinigd in slechte tijden, en we spreken over de crisis van 2003. Het verkopen lukte echter niet en er kwam uiteindelijk binnen RELX een nieuwe directeur voor EO.

Wat zijn jouw wapenfeiten? Waar kijk je tevreden op terug in die 25 jaar?

Zowel bij Science als bij Reed Business (RB) heb ik gewerkt aan de totstandkoming van de eerste elektronische producten. Samen met Karen Hunter ontwikkelde ik bijvoorbeeld het project Tulip, het allereerste met elektronische abonnementen voor bibliotheken alsmede een prijsmodel. Bij RB startte ik elektronische versies van losbladige uitgaven op, zoals "Stapel en de Koning: het Handboek voor de Politie" (nog altijd in gebruik).

Hoe verliep je carrière daarna?

Ik ben voor mezelf begonnen in 2005, en dat duurde tot 2007. In die periode was ik onder meer (betaald) voorzitter

van de uitgeefgroep Vak en Wetenschap van het Nederlands Uitgeversverbond. Daarnaast deed ik klussen, vooral bestuursfuncties. Daar ligt blijkbaar mijn hart. In 2007 liep ik Derk Haank tegen het lijf. "Moet jij niet weer eens echt gaan werken?", vroeg hij met de van hem bekende humor. Ik kreeg een baan als uitgever bij Springer aangeboden. Mijn uitgeefgroep had drie kantoren, in Dordrecht, Heidelberg en New York. Mijn meeste medewerkers zaten in New York alwaar ik een week per maand fysiek aanwezig was. In 2010 ben ik weer voor mijzelf begonnen, onder meer bij auteursrechtenorganisaties Pro als voorzitter en bij Cedar als bestuurslid. Geleidelijk heb ik mijn werk afgebouwd en ben in 2019 volledig met mijn bedrijfje gestopt. En dan nu ook met alle bestuurswerk.

Wat ga je met je vrije tijd doen? Ik las in ons verslag dat je "niks gaat doen"?

Daar komt het eigenlijk wel op neer. Maar wat is niks. Ik heb een hond en wandel onder andere een uur per dag met hem in het bos. Ik doe het huishouden, ik kook, strijk, doe boodschappen. Mijn vrouw, Patries, werkt nog - bij RELX. Verder houden wij van reizen. En ik heb zeven kleinkinderen om aandacht te geven die ook regelmatig komen logeren.

Ik blijf zeker lid van VGEO en je zult me als het even kan op de ALV en het Dagje-uit tegenkomen.

COMMENTAAR

In dit laatste nummer van 2021 kijken we terug op een bewogen jaar, ook voor onze Vereniging en haar leden. Het Dagje Uit kon weer niet doorgaan, corona leek betoegeld maar kwam keihard terug, we kregen een nieuwe penningmeester en een nieuwe voorzitter en uw hoofdredacteur gaf er bijna de brui aan.

Bijna, want hulptroepen werden ingeschakeld en in dit nummer zijn daar weer sporen van te vinden. Zo doet een nieuwe auteur zijn intrede, Paul Mostert, die start met een veelbelovende serie op pagina 5. Op de achterpagina is oud-hoofdredacteur Harry Nijhuis weer ouderwets op dreef en op deze pagina schrijft Louis Pet een stukje. Hij staat zelf in de planning om door Hiske geïnterviewd te worden in het februari-nummer - iets om naar uit te kijken. Frans Koning mag hier zeker niet onvermeld blijven. De tekeningen die hij voor het vorige en het huidige nummer heeft gemaakt vind ik een bijzondere verrijking van de Nieuwsbrief.

Van de vaste columnisten valt deze keer de bijdrage van Jan de Waal op. Hij wijkt af van zijn serie over de automatisering bij Elsevier en komt met een hartekreet over de huidige samenleving. Ik vind zijn zorgen niet misplaatst gezien de klimaatcrisis, wapengekletter aan de Oekraïense grens, Poetin met zijn hand aan de gaskraan, China met machtsvertoon richting Taiwan, gerommel in de EU met Polen en Hongarije, onze overbelaste gezondheidszorg, bedreiging van beleidsmakers, een formatie die zich voortsleept, een land zonder echt bestuur met een zwalkende premier en ga zo maar door. In je hollenetje kruipen bij de kerstboom is misschien het beste, even de boze buitenwereld vergeten.

Niettemin mijn beste wensen voor het nieuwe jaar. Dat alle genoemde onheil maar met een sisser af mag lopen.

Jeroen Hogendorp

Benoeming Laura Hassink tot Managing Director STM Journals

Enkele uren nadat Laura op onze ALV haar gloedvolle presentatie over de stand van zaken bij Elsevier had gehouden, werd haar formele benoeming tot Managing Director bekend. Laura is per 1 december in de functie begonnen, als opvolger van Philippe Terheggen die eind dit jaar met pensioen zal gaan.

Laura werkt alweer 24 jaar bij Elsevier. In die periode heeft zij diepgaande kennis opgebouwd wat betreft de wensen van onze klanten, een uitge-

breid inzicht in de STM-sector verworven en sterke externe en interne netwerken ontwikkeld.

Voorafgaand aan haar huidige functie was Laura Senior Vice President (SVP)

Product Management voor ScienceDirect en Journal Branded Solutions, verantwoordelijk voor het definiëren van de strategie en productontwikkeling om het gebruik en de zichtbaarheid van de publicaties te verbeteren. Ze was ook SVP Physical Sciences binnen de STM Journals en bekleedde functies in Strategy, Business Development en Journal Services.

Laura is sinds 2015 bestuurslid van de Media Voor Vak en Wetenschap (MVW) en de Media Federatie. Zij is tevens Head of House voor ons kantoor in Amsterdam en directeur van RELX Nederland BV - zij zal beide

verantwoordelijkheden naast haar nieuwe rol voortzetten.

Tenslotte vertegenwoordigt Laura het management richting de Ondernemingsraad van Elsevier en neemt ook deel aan de overlegvergaderingen met de Centrale Ondernemingsraad van RELX Nederland.

Als kersverse voorzitter van onze vereniging wil ik van de gelegenheid gebruik maken Laura ook in deze Nieuwsbrief van harte geluk te wensen met deze welverdiende benoeming.

Louis Pet

HOOFDREDACTIE EN EINDREDACTIE: Jeroen Hogendorp

VORMGEVING: Jos Wachelder

BIJDRAGEN: Jan de Waal, Tom ten Hoope, Willeke Casteren van Cattenburch.

REDACTIEADRES: Rustenburgh 15, 1111 VD Diemen, Tel.: (06) 801 55 332

E-MAIL: redactie@vgeo.nl **WEBSITE:** www.vgeo.nl

VRAGEN OF MEDEDELINGEN? Als er veranderingen optreden, bijvoorbeeld door verhuizing of overlijden, kunt u dit kenbaar maken bij onze penningmeester Herman Engelen, Vechtensteinlaan 60, 3601 CL Maarssen. Tel: 0346-566350

E-mail: penningmeester@vgeo.nl

Voor zaken betreffende bestuur en organisatie kunt u contact opnemen met Paul Klein, Thierensweg 15, 1411 EW Naarden. Tel: 035-5389607, E-mail: pagklein@planet.nl

LIDMAATSCHAP EN CONTRIBUTIE VGEO-leden betalen jaarlijks € 14,- contributie.

Een vrijwillige verhoging van deze bedragen wordt zeer op prijs gesteld.

Contributie s.v.p. overmaken op ING-rekening NL27 INGB 0000 100 802.

t.n.v. Vereniging van Gepensioneerden Elsevier-Ondernemingen.

Nadere informatie Herman Engelen, e-mail: penningmeester@vgeo.nl

DE VOLGENDE NIEUWSBRIEF VERSCHIJNT FEBRUARI 2022.

KOPIJ MOET UITERLIJK 15 FEBRUARI BINNEN ZIJN.

ES ELSEVIER SENIOREN NIEUWSBRIEF
NIEUWSBRIEF

De ALV van 27 oktober in Nijkerk werd voor het eerst in het najaar gehouden, maar het weer werkte zoals we gewend zijn van de voorjaarsvergadering ook mee: de zon scheen uitbundig op die prachtige herfstdag. Binnen was daar weinig van te merken maar vele gezichten van de aanwezigen straalden ook, door het weerzien met oude bekenden. Het was de eerste mogelijkheid daartoe via de VGEO sinds april vorig jaar. Ondanks de omstandigheden wisten 40 leden en aanhang 't Koetshuis te vinden. De drie presentaties vielen in goede aarde. Vooral Laura Hassink wist met haar boeiende verhaal het publiek enthousiast te maken.

Het officiële deel van de ALV

Na de presentatie van Laura Hassink begon het officiële gedeelte van de vergadering.

Opening

Voorzitter Henk van der Rijst wijst de aanwezigen erop dat de eigenlijke ALV van 2021 reeds per mail en post is geschied. Deze tweede ledenvergadering is een aanvulling en een gelegenheid om elkaar na lange tijd weer fysiek te ontmoeten. De timing is gunstig omdat nieuwe, strengere coronamaatregelen niet ondenkbaar zijn.

De voorzitter gedenkt de leden die zijn overleden en geeft daarna een update over de VVG-PGB, waar hij eveneens (afschied nemend) bestuurslid is. Die is in contact met Pensioenfonds PGB en de Koepel Gepensioneerden over de uitwerking van het pensioenakkoord. Beide organisaties vinden dat eerst het probleem van de achter-

stand in premiebetaling door werknemers en werkgevers moet worden opgelost. Het invaren van pensioenrechten in het nieuwe stelsel zou niet pas over zes jaar moeten geschieden. Anders kan er al die tijd niet geïndexeerd worden. Probleem is wel dat de Koepel geen macht heeft.

Voordat de nieuwe penningmeester Herman Engelen het woord krijgt, vestigt Henk de aandacht op het aftreden van diens voorganger Ger de Rooij in het voorjaar. Hij roemt daarbij zijn grote verdiensten in de afgelopen jaren, wat op applaus door de aanwezigen kan rekenen.

Begroting 2022

Herman bespreekt de huidige financiële stand van zaken. Hij bedankt Ger omdat die het meeste werk aan de begroting al heeft verricht. In 2021 is meer aan vrijwillige bijdragen van de leden binnengekomen dan was ingeschat. Ook de uitgaven zijn lager, met name de post evenementen.

Nieuwsbrief

Voordat Jeroen Hogendorp het woord krijgt, doet Henk een oproep aan de leden om hem te helpen. Jeroen heeft ruim een jaar de Nieuwsbrief bijna geheel zelfstandig tot stand gebracht maar zou er graag hulp bij hebben. Wie wat wil schrijven of op andere wijze een bijdrage wil leveren, kan zich na afloop melden.

Jeroen begint met de historie van de Nieuwsbrief, bij nummer 1 uit 1994. Hij schetst de verdere ontwikkeling en staat ook stil bij het afscheid van Harry Nijhuis die in de zomer van 2020 na maar liefst 18 jaar het hoofdredacteurschap aan hem overdroeg. Die prestatie van Harry mag rekenen op een gul applaus van de aanwezigen. Ten slotte beschrijft Jeroen de huidige stand van zaken, waar diverse (bestuurs)leden inmiddels assistentie hebben geboden en gaan bieden.

Benoeming Louis Pet

Het volgende punt op de agenda is de opvolging van Henk van der Rijst als voorzitter. Hij "gaat met pensioen", ook bij de VVG-PGB. Louis Pet is bereid gevonden het stokje van hem over te nemen. Hij licht kort zijn achtergrond toe en wijst erop dat hij nog actief blijft als adviseur van Elsevier. Henk noemt twee voordelen van de voorzitter in spe: hij is jonger dan de meeste leden en hij heeft veel contacten binnen Elsevier, gezien zijn werk in de COR. Dat maakt hem een "perfecte kandidaat voorzitter". Henk vraagt of het publiek het daarmee eens is wordt niet alleen met applaus maar ook met wat gejuich begroet. Louis zegt daarvoor dank en benadrukt ernaar te streven dat bestuursleden elkaar helpen bij hun werk voor de vereniging.

Na de vergadering en de lunch geeft Louis Sessink, een voormalig politieagent die nu voor de ANBO werkt, een presentatie over veiligheid. Aan de orde komen inbraakpreventie, babbeltrucs en digitale veiligheid.

Indexatie in zicht?

Al vele jaren wachten gepensioneerden met smart op verhoging van het pensioen. En elk jaar volgde weer een teleurstelling. Nadat het pensioenakkoord vorig jaar werd goedgekeurd leken de vooruitzichten gunstiger te worden. Dit jaar zijn daar nog voorspoedige ontwikkelingen op de financiële markten bijgekomen. Gaat het er nu van komen en stelt het wel wat voor?

Perspectief

Als voormalige werknemers van "Elsevier Ondernemingen" hebben wij al meer dan een decennium te maken met het uitblijven van indexatie van de pensioenen. In de tijd van SPEO maakten we zelfs kortingen mee. De situatie voor volgend jaar lijkt voor het eerst weer perspectief te bieden. Dit jaar zijn de dekkingsgraden van Pensioenfondsen PGB namelijk stelselmatig aan het stijgen. Zodanig dat menig gepensioneerde verwachtingsvol kijkt naar 31 december. De beleidsdekkingsgraad op die dag is cruciaal voor de beslissing over wel of niet indexeren in 2022. Op het moment van schrijven zijn de dekkingsgraden van november en december nog niet bekend – die volgen ongeveer twee weken na het einde van de maand. Maar een voorzichtige extrapolatie van voorgaande data leert dat de beleidsdekkingsgraad (het gemiddelde over de voorgaande 12 maanden) op 111% zou kunnen uitkomen. Zie de rode onderbroken lijn in de grafiek.

Recordhoogten

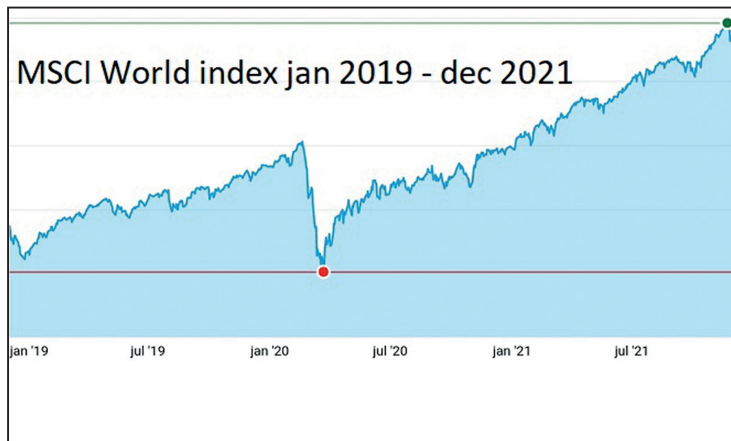
Twee factoren spelen een rol bij de verbeterde dekkingsgraad: de gestegen rente en de gestegen beurskoersen. Als de rente stijgt, is dat slecht voor de grote portefeuille staats- en bedrijfsleningen, want de koersen daarvan dalen dan. Maar het effect op de dekkingsgraad is juist heel positief, de rekenrente gaat immers ook omhoog. Per saldo zijn pensioenfondsen veel beter af met een ho-

gere rente. De andere factor, hogere koersen, bepaalt de waarde van de aandelenportefeuille. Sinds voorjaar 2020 zijn diverse keren beursrecords gesneuveld, zoals te zien is in een grafiek van de wereldwijde MSCI beursindex. Deze stijging kan niet zo door blijven gaan, dus laten we hopen dat we deze maand nog even geen omslag zien.

Verhoging houdt niet over

Bij de mogelijke verhoging van ons pensioen past een voorbehoud. Indexatie begint volgens de huidige regels bij een dekkingsgraad van 110% en is pas volledig bij ongeveer 123%. Dus bij 111% komt er maar een 13de van de bij PGB gebruikelijke 2% bij, ofwel 0,15%. De hoop is wel, dat PGB gebruik gaat maken van de nieuwe mogelijkheid om al bij 105% te beginnen met indexeren. De PvdA heeft daar vorige maand een voorstel voor ingediend en de nieuwe staatssecretaris van Sociale Zaken **Dennis Wiersma** (VVD, zie foto) heeft toegezegd dat over te nemen. Niet alleen begreep hij de noodzaak tot indexeren maar hij moest eigenlijk wel, anders zou de PvdA haar steun aan het pensioenakkoord intrekken. Het voorstel gaat onder bepaalde voorwaarden onderdeel uitmaken van de wetgeving voor het nieuwe pensioenstelsel. Die wordt komend voorjaar in de Tweede Kamer behandeld. Als PGB daar op vooruitloopt zouden we een 13de van 6%, ofwel bijna een half procent stijging tegemoet kunnen zien. Maar ook dat houdt niet over.

MSCI World index jan 2019 - dec 2021

Gierende inflatie

Het ziet er namelijk naar uit dat we in een periode van hoge inflatie terecht zijn gekomen. Jarenlang heeft de ECB (Europese Centrale Bank) zonder succes met een beleid van lage en zelfs negatieve rente geprobeerd de inflatie omhoog te krijgen. Door allerlei oorzaken, zoals duurdere grondstoffen (met name kolen, olie en aardgas), haperende aanvoerlijnen, en een krappe arbeidsmarkt met daardoor oplopende looneisen, is de

te verhogen. Daarvoor worden door voorzitter Jochem Dijkmeester drie redenen aangehaald: de premie is al heel hoog - dit jaar met 4% gestegen naar 28%; het nieuwe pensioenstelsel is in zicht, waarin geen toezeggingen over de hoogte van het pensioen meer worden gedaan zodat de premie niet meer te laag kan zijn; en door een premieverhoging zou de kans op versoering van de pensioenregeling door de aangesloten werkgevers aanzienlijk toenemen.

Bijdrage werkgever kansloos

Een op zich valide argument, waar ook onze ex-voorzitter Henk van der Rijst altijd op heeft gehamerd, is dat Elsevier als werkgever jarenlang heeft kunnen profiteren van goede beursjaren waardoor er zelfs premievakanties mogelijk waren. Maar voor een bijdrage van onze voormalige werkgever zijn de kansen in feite verkeken. Elsevier heeft bij de overgang van SPEO naar PGB een miljoenenbedrag bijgestort en is sindsdien nergens meer toe verplicht.

Geen smeerolie meer

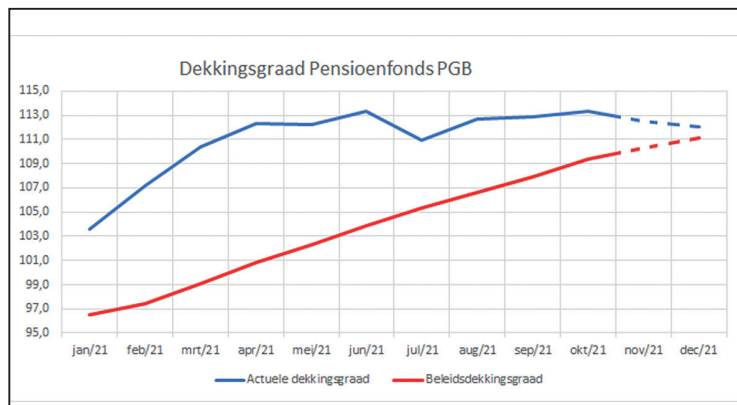
Er is ook kritiek op het verlagen van de indexatiedrempel naar 105%. Economen Sweder van Wijnbergen en Roel Beetsma noemden het in NRC onverantwoord en "een greep in de kas door ouderen". Collega Mathijs Bouman noemt het bij uitstek een voorbeeld van gemorrel aan de regels die je in ook het nieuwe pensioenstelsel kunt verwachten. Koersen kunnen namelijk ook dalen, en dan komt korting in beeld. Als puntje bij paaltje komt, zal men dat toch weer willen voorkomen. Bovendien moet de lagere drempel ergens van betaald worden. Zo wordt alle smeerolie die nodig is om het nieuwe stelsel in te voeren bij voorbaat opgesoupeerd. Van de ruimte om in het bijzonder de kosten van het invaren van oude rechten in het nieuwe systeem te compenseren blijft zo bitter weinig over.

inflatie nu naar in tijden niet geziene hoogten gestegen. Afgelopen maand maar liefst 5,6% in Nederland. Mevrouw Lagarde van de ECB blijft zeggen dat dit een tijdelijk fenomeen is, en zij is niet de enige. Maar nog steeds lijkt de wens daarbij de vader van de gedachte [zie p. 3 van de Nieuwsbrief van juli, red.]. Mocht de inflatie volgend jaar doorzetten dan wordt een beperkte indexatie een druppel op een gloeiende plaat. Een schrale troost is dan de AOW, die wel met de kosten van levensonderhoud meebeweegt.

Kan de premie niet omhoog?

Na raadpleging van het Verantwoordingsorgaan heeft het bestuur van PGB besloten de premie voor werkgevers en werknemers in 2022 niet

Elsevier - van analoog naar digitaal

Dit is het eerste artikel in een reeks waarin ik wil vertellen hoe Elsevier de overgang heeft gemaakt van een grote wetenschappelijke uitgever waarin alles draaide om papier en print, tot een moderne en grote elektronische aanbieder van wetenschappelijke data en allerlei bijbehorende diensten. [PM]

Deel 1: ADONIS

In de jaren zeventig van de vorige eeuw kwam een bloeiend, maar erg arbeidsintensief en dus duur *Interlibrary Loan* (ILL) proces bij grotere universiteitsbibliotheken tot stand. Dit was gebaseerd op het opzoeken van aangevraagde artikelen in de bibliotheek, daarvan fotokopieën maken, en die kopieën opsturen aan de aanvrager. Abonnementen kwamen daardoor onder druk te staan, en bij de uitgevers ontstond enige bezorgdheid of de *copyright fees* in dit proces wel altijd juist werden afgedragen. In 1979 voerden Elsevier Science Publishers en de British Library een studie uit, gevolgd door een pilot, om te onderzoeken of dit arbeidsintensieve

ILL proces kon worden vereenvoudigd. Bijkomend voordeel was dat Elsevier meer controle kreeg over de gemaakte kopieën en de copyright afdrachten.

Van ongeveer 200 tijdschriften werden alle artikelen gescand en opgeslagen op glimmende laser discs met de afmeting van een langspeelplaat waarop ongeveer 60.000 pagina's pasten. Die werden gedistribueerd naar de British Library en daar in een jukebox geladen op een werkstation van ADONIS (*Article Delivery Over Network Information System*). Daarop kon men aangevraagde ar-

tikelen direct opzoeken en afdrucken. Deze methode bleek behoorlijk succesvol en snel, wat de hoge kosten van zo'n ADONIS-werkstation (\$250.000) compenseerde.

Samenwerking werd gezocht met Academic Press, Pergamon Press (beide later onderdeel van Elsevier), Springer-Verlag, Blackwell en John Wiley & Sons. Zij boden alle hun populairste tijdschriften aan, later gevolgd door nog zes andere grotere uitgevers.

In 1985 volgde een (prijs)doorbraak met het op de markt komen van de

Paul Mostert werkte vanaf 1983 tot zijn pensionering in 2021 bij Elsevier Science aan allerlei projecten op het grensgebied tussen uitgeven en technologie. Hij heeft meegewerkt aan TULIP en was lid van de ScienceDirect en Scopus ontwikkelteams. Momenteel is hij aan het wennen aan het leven als pensionado. De redactie is bijzonder verheugd dat Paul heeft ingestemd met het verzoek bijdragen te leveren aan de Nieuwsbrief.

De volgende onderwerpen kwamen ter sprake tijdens de VGEO-bestuursvergadering van 10 november

HET BESTUUR HEEFT ZICH GEBOGEN over de verplichting zich bij de Kamer van Koophandel te registreren als UBO (ultimate beneficial owner). Dit volgens nieuwe wetgeving ter voorkoming van witwassen en andere fraude. Na bestudering van de eisen wordt besloten dat de secretaris alle bestuursleden als UBO bij de KvK zal aanmelden. Ook onze bank heeft een verzoek tot UBO-registratie gedaan.

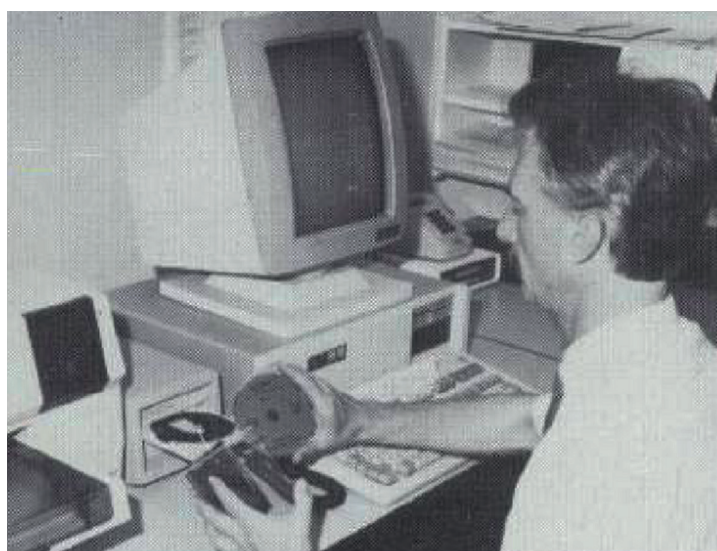
HET BESTUUR EVALUEERT DE ALV van 27 oktober. De presentaties van Laura Hassink over de stand van zaken bij Elsevier en Jeroen over de Nieuwsbrief worden hoog gewaardeerd. De derde presentatie over veiligheid kan op een minder goede beoordeling rekenen. Er worden enkele praktische lessen voor de volgende keer genoteerd.

OVER DE KOMENDE NIEUWSBRIEF geeft Jeroen een update. Diverse bestuursleden zullen weer een bijdrage leveren aan de totstandkoming en er start een nieuwe serie over de geschiedenis van Electronic Publishing bij Elsevier, door Paul Mostert. [Zie hiernaast, red.]

MET DE PENNINGMEESTER WORDT de begroting van 2022 doorgenomen en het werk dat nog te doen valt. Op de bestuursvergadering van januari zullen de laatste details vastgesteld worden.

DE VOORZITTER GEEFT EEN UPDATE over de ALV van de VVG-PGB op 13 oktober. Veel informatie daarover is op de website van de vereniging te vinden, inclusief de livestream die van het gebeuren is gemaakt.

NA DE RONDVRAAG SLUIT HENK voor de laatste maal de vergadering als voorzitter. Louis Pet, aanwezig als toehoorder, zal vanaf januari de vergaderingen leiden.

Clive Clarke aan een ADONIS-werkstation. Let op de bijzondere vorm van de monitor, bedoeld om een artikelpagina in zijn geheel te tonen.

relatief goedkope IBM PC, het populair worden van de CD-ROM, en de opkomst van goedkope laserprinters. Een ADONIS-werkstation kon toen samengesteld worden voor ongeveer 10% van de oorspronkelijke prijs.

Op het hoogtepunt van ADONIS waren er werkstations geplaatst bij 11 grote nationale *document supply centers* wereldwijd. In de loop der tijd was het aantal tijdschriften gegroeid naar ruim 600.

Nadeel van ADONIS was dat het ondanks zijn grootte toch een beperkte set van voornamelijk biomedische tijdschriften omvatte. Bovendien waren de artikelen niet meer dan 3,5 jaar oud. Daardoor moest de helft van alle artikelaanvragen uiteindelijk toch worden behandeld op de traditionele manier, omdat er ook veel vraag was naar niet-biomedische en publicaties van oudere datum."

ADONIS werd groot in een tijd dat uitgevers en bibliotheken ervan uitgingen dat 'CD-ROM-publicatie' de

weg van de toekomst was, in een tijd dat het internet uiterst beperkt en traag was, en het wereldwijde web nog moest worden uitgevonden.

Toen dat laatste uiteindelijk gebeurde, betekende dat het einde van ADONIS. Dat werd uiteindelijk in 2002 opgeheven, nadat ScienceDirect en andere web-platforms tot grote wasdom waren gekomen. ADONIS heeft echter de basis gelegd voor het denken over *electronic publishing* in het algemeen, en een aantal ideeën en concepten ervan werd gebruikt in latere initiatieven. Reden waarom ADONIS thuishoort in een overzicht van artikelen over "van papier tot elektronica".

Daarover meer in volgende artikelen in deze serie...

Reacties zijn welkom op paul.mostert@outlook.com

Elsevier: Jan van Galenstraat - deel 2

Willeke Casteren van Cattenburch heeft herinneringen aan haar eerste jaren in dienst van Elsevier op schrift gesteld. Dit is de vierde aflevering.

Een terugblik, deel 4

De officiële opening vond plaats op 16 april 1963. De genodigden mochten het hele pand bezichtigen en een aantal werknemers was geselecteerd om per etage en per gang rond te leiden en informatie te geven over de door zakenrelaties aangeboden kunstwerken. Zo was er in de vergaderzaal op de eerste etage (westvleugel) een prachtig abstract wandpaneel ingemetseld en op de tegenoverliggende wand hing een abstract schilderij van Willem Huessen. Marc Atkins was een groot bewonderaar van dit schilderij en bij zijn afscheid van Elsevier Science in 1994 kreeg hij dit doek aangeboden.

Het restaurant op de eerste etage (zuidvleugel) met daarachter de conciërge-woning van de familie Dootjes, was inmiddels volledig operationeel met een leuk assortiment. Na verloop van tijd konden er zelfs warme maaltijden (uit de diepvries) worden besteld en ik geloof ook dat soep en kroketten dagelijks tot de mogelijkheden behoorden. Vanaf 12.00 uur werd er per etage 25 minuten geluncht. Voor de directie werd de lunch geserveerd in de vergaderzaal op dezelfde etage. Als je een belangrijke gast op bezoek kreeg dan kon je die, na overleg met je baas, introduceren bij de directielunch. Mevrouw Dootjes zwaaide de scepter over de keuken en het restaurant en de heer Dootjes hield de schoonmaakploegen in bedwang, bewaakte het gebouw als een cipier en bij regen en sneeuw stond hij bij de centrale ingang en snauwde ons toe in onvervalst Gronings "voeten vegen", waartoe een aantal dwielen ons goed op weg hielp.

Het pand was moeilijk te bereiken, ook als je uit Haarlem kwam. Tram 13 werd pas jaren later doorgetrokken naar Osdorp dus vanaf het Centraal Station moest je op het Mercatorplein overstappen op bus 19 die altijd op zich liet wachten. Ik was Otto en Louk, die in Heemstede woonden, dan ook diep dankbaar dat ik afwisselend met hen in de "lelijke eendjes" mocht meereizen voor de belachelijke vergoeding van 50 cent per keer (retour). Ik hield keurig de financiën bij en als er getankt moest worden werd er geroepen: "Willeke, hoe is de

Bij de opening van het pand JL op 16 april 1963: Willeke CvC, Otto ter Haar, Ben Russak (directeur Elsevier New York), Jan Krul (financiële verslaglegging).

stand?" en dan werd er bijvoorbeeld voor een riks benzine ingegooid. Het grasveld van mijn moeder leverde in de zomermaanden de bloemetjes voor Otto's knoopsgat en het was altijd een verrassing wie 's morgenvroeg bij me voor de deur stond. Als Louk te laat klaar was - pap te heet of verslapen - dan kwam Otto mij eerst halen, reed dan weer terug naar Heemstede waar Louk dan de deur uitstormde met z'n servet nog in de hand gevolgd door Inge (met zijn aktetas) en de kinderen Annemijn en Claartje.

De jaarlijkse Kerstbijeenkomst in een van de zalen van Hotel Krasnapolsky, net achter het Nationaal Herdenkingsmonument op de Dam, wil ik niet onbesproken laten. Naar dit evenement keek je echt uit, vooral toen we naar JL waren verhuisd. In de ochtend werd in de zaal een tentoonstelling ingericht van alle publicaties van het lopende jaar van zowel de UME,

Bonaventura als de EPC. Vanaf drie uur 's middags werd het personeel verwacht en werden we onthaald op koffie, thee, drankjes en hapjes. Om half vier hield Van den Brink een toespraak waarin hij inging op de ontwikkeling van alle facetten van Elsevier, gestaafd met de nodige cijfers.

Door een initiatief van de heer van Mierlo van de financiële afdeling werd dit evenement later uitgebreid met een tentoonstelling van door het personeel vervaardigde kunstwerken. Dit gaf een leuke kijk op wat er onder het personeel leefde en verlevendigde het tentoonstellingsaanbod. Ook kwam dit het onderlinge contact ten goede. Een paar jaar later werd zelfs de NON SOLUS prijs ingesteld met oorkonde en de hoofdprijs bestond uit een zilveren uiltje, uitgereikt door de heer Van den Brink. Dit uiltje mocht je maar één keer winnen om eenieder aan bod te laten komen. Een onafhankelijke jury werd be-

noemd om zo een onpartijdig oordeel te vellen.

Sinds 1960 was ik gaan schilderen bij Gerrit van 't Net, die aan de Oudezijds Voorburgwal een alternatieve academie in het leven had geroepen. In overleg met de heer van Mierlo heb ik voor de volgende jaren de organisatie van de personeelstentoonstelling op me genomen. Daar kwam nog het nodige bij kijken omdat alles in een ochtend en een gedeelte van de middag klaar moest zijn, inclusief het oordeel van de jury, en Van den Brink wilde uiterlijk om drie uur geïnformeerd worden. Er heerste een goede sfeer en iedereen hielp elkaar. Ik herinner me nog goed de fijne samenwerking met Ted Moerkerk, ontwerper/tekenaar bij de UME. Ik ben ook onze technische dienst, die hielp met het vervoer en het ophangen van de kunstwerken, nog steeds dankbaar.

Alras groeiden we uit het nieuwe gebouw, maar daar was met de bouw al rekening mee gehouden: gewoon een etage er bovenop zetten. De mensen van de tweede etage waren de klos: het inboren van de betonnen kolommen boven onze hoofden was een grote verschrikking. Maar het werk en de telefoontjes gingen gewoon door.

Nauwelijks hersteld van deze krachttoer, of de volgende stond alweer voor de deur. Naast ons gebouw werd geheld om Jan van Galenstraat Hoog (JH) neer te zetten. De vele fusies maakten dit nodig: in 1970 die met North-Holland Publishing Company onder directeur Daan Frank. Hij was de overbuurman van PB in de Van Merlenlaan in Heemstede en tevens goede vriend. Het werd waarschijnlijk steeds moeilijker om het afgesproken "Gentleman's Agreement" niet te schenden. Een jaar later volgde de fusie met Excerpta Medica van Pierre Vinken.

Zie voor alle genoemde personen de eerdere bijdragen van Willeke CvC. Meer foto's uit haar persoonlijke collectie zijn op onze website te vinden.

Reacties en correcties:
fam.casteren@home.nl

wordt vervolgd...

Lois Pot-Mothershed (een Amerikaanse, echtgenote van Jaap Pot) aan het werk tijdens het inboren van de betonnen kolommen.

Arbeiders liepen in en uit.

Alle Menschen werden Brüder

Het is een strofe uit de *Ode an die Freude* – het slotkoor van de negende symfonie van Beethoven gebaseerd op een gedicht van Schiller. *Alle Menschen werden Brüder...* een heilwens die nog ver weg is en die zeker aan het eind van dit turbulente jaar een toekomstvisioen is dat voorlopig nog lang niet bewaarheid zal worden.

Het is een kenmerkende houding van mensen in deze tijd om zich meer en meer individueel te gedragen. Via internet worden allerlei uitingen, meningen en oordelen maar ook pesterijen en hatelijkheid de wereld in geslingerd en wordt in toenemende mate op deze manier de morele kwaliteit van menselijke communicatie verlaagd tot een moddergooi-niveau.

We zitten achter een scherm en kunnen daar alle frustraties, agressie en oordelen kwijt. We bestellen verder alles via internet en gaan geen winkels meer binnen wat leidt tot vermindering van menselijke contacten – sociale verarming en vereenzaming.

Alle Menschen werden Brüder... We hebben het gezien in Engeland – tegen de verwachtingen in stemde een meerderheid voor uittreding uit de EU. In de Verenigde Staten hebben we gezien dat een miljardair ondanks beschuldigingen van racisme werd gekozen tot president. Voeg hierbij de berichten over de houding van Rusland, de houding van de Turkse premier, de aanslagen door terroristen in Europa, de oorlogshandelingen in Afghanistan, plus het feit dat we hier in Nederland al meer dan een half jaar proberen een kabinet te vormen. Dit alles illustreert deze tijd.

Ik volgde enkele jaren geleden een cursus sterrenkunde bij de Stichting Vesta in Oostzaan. Hierdoor is mijn inzicht in het heelal aanmerkelijk verruimd. In ons melkwegstelsel dat een grootte heeft van 200 miljoen lichtjaren is de aarde een minuscule puntje in een van de spiraalvormige armen van het stelsel. In deze massale en niet te omvatten omvang stelt de aarde niets voor – we zijn weliswaar op de maan geweest en zullen binnen zo'n twintig jaar nog wel eens op Mars rondlopen, maar in het geheel van de Melkweg zijn we totaal onge-

langrijk. En dat te weten dat er nog miljarden melkwegstelsels méér zijn. De zon, waar wij afhankelijk van zijn, is een ster. Deze ster is 4,5 miljard jaar oud en zal naar berekening over ongeveer 5 miljard jaar uitdoven. Mercurius, Venus en de Aarde zullen opgeslokt worden door een onvoorstelbare hitte waardoor al het leven wordt vernietigd.

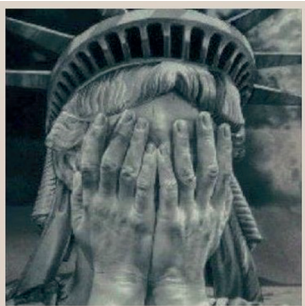
De inzichten die ik verkreeg uit deze cursus staan in een onvergelykbare tegenstelling met datgene wat het laatste jaar over ons heen rolt. Daar waar de Europese Unie beoogde een verdere eenheid te vormen tussen staten en mensen, brokkelt dit langzamerhand af. Daar waar in New York het vrijheidsbeeld staat – in 1876 door Frankrijk geschonken aan de Verenigde Staten vanwege honderd jaar onafhankelijkheid – als symbool van het *Land of the Free*, heerste een president die een muur wilde bouwen tussen de USA en Mexico, om vreemdelingen te weren. *"The land of the free and the home of the brave"*. Men moet maar eens denken aan een ander volkslied en het Vrijheidsbeeld demonteren.

Ik zie de toekomst met grote zorg tegemoet. Niet zo zeer voor mijzelf – met m'n 80 jaar heb ik het grootste deel van de aardse reis wel achter de rug – maar voor mijn kinderen, kleinkinderen en alle kinderen en jongeren die nog een toekomst van tientallen jaren voor zich hebben.

Alle Menschen werden Brüder... De mensheid op aarde lijkt hier niet toe bij machte te zijn. We blijven elkaar in deze tijd dwarszitten, bestrijden en elkaar liefdeloos behandelen.

Ondanks dit alles blijft hoop... De hoop dat de mondiale samenleving eens zal harmoniseren. Dat de verschillende geloofsopvattingen geaccepteerd worden en niet zullen leiden tot enig geweld. Dat een samenleving het samen leven verwerkelijk. Zoals het slotkoor van Beethovens negende verwoordt, *Alle Menschen werden Brüder*.

Jan de Waal
j.waal96@chello.nl

Vrijwilligers in de knel

Als je als wethouder stopt, denken veel organisaties dat je daardoor in een zwart gat valt en wordt je van alle kanten benaderd. Ik wilde mijn inzet als vrijwilliger tot twee beperken: archeologie (zie de vorige Nieuwsbrief) en als adviseur bij een ouderenbond. Dat laatste pakte meteen anders uit: op de eerste ALV die ik bezocht bleek de voorzitter af te treden en werd ik tot mijn verbazing voorgedragen. Tja, wat doe je dan. Ik koos ervoor de ontsane situatie te redden en zegde toe.

Zodoende kreeg ik een functie in Het Trefpunt, een door mij in de nadagen van mijn periode als wethouder gerealiseerde accommodatie voor ouderen. Deze werd beheerd door de Stichting Ouderenwerk en twee ouderenbonden, ANBO en KBO, die de kantoorruimtes en algemene ruimtes inclusief zes biljarts onderling verdeelden. Omdat onze leden dagelijks gebruik van de bar maakten, konden wij met 80% van de omzet Stichting Ouderenwerk ondersteunen. Totdat... wij besloten met de lokale ANBO en KBO op te gaan in een SBO (Samenwerkende Bond Ouderen). De landelijke ANBO was daarop tegen en de bestuursvorm werd door de gemeente veranderd. Daardoor raakten wij de barinkomsten kwijt en Ouderenwerk breidde zijn organisatie uit onder de naam Welzijn. De gemeente steunde hen jaarlijks met enkele tonnen subsidie. Liane den Haan (u weet wel, ex-50plus), toen nog directeur van de ANBO, vond dat zij kon beschikken over de reserves van de lokale afdelingen. Een opstand bij de leden en het einde van de ANBO in Heiloo was het gevolg. Wat moesten wij doen? Als enige overgebleven bond hadden wij nu dubbele kosten. Stichting Welzijn zat niet op onze steun te wachten en was zelfs uit op een totale overname van Het Trefpunt. Zij voelden zich de professionals, wij waren maar vrijwilligers en een minderheid in het bestuur. Ons werd verzocht onze biljarts weg te

halen, omdat wij de huur niet volledig konden betalen. Ook maakten zij gebruik van onze kantoorruimtes. Kortom, wij vrijwilligers werden zo door een gemeentelijk fors gesubsidieerde welzijnsorganisatie uit het ouderencentrum gewerkt. Hun medewerkers volgden dezelfde cursussen als onze VOA's (vrijwillige ouderen adviseur), nota bene gegeven door onze bond, en namen feitelijk ons werk over. Deze betaalde krachten voelden zich verheven boven ons die als vrijwilliger pro Deo werken.

Het gevolg, een ambtelijke benadering. Neem het verhaal van Willem. Hij doet een beroep op een VOA, want de taxi weigert hem nog naar het ziekenhuis te brengen. Bij aankomst bij de woning duurt het lang voor hij open doet. Het huis blijkt vol te staan met dozen. Je kunt nog net door de gang in de woonkamer komen. Voor de VOA is geen stoel meer beschikbaar. Er hangt een penetrante pislucht. Ja, hij heeft een kat, dus geen muizen en laat zich niet uit over de stank. De taxi neemt hem niet meer mee vanwege klachten van andere passagiers en de taxi iedere keer schoongemaakt moet worden. Willem moet naar de specialist, wat nu? De VOA vraagt of er een huishoudelijke hulp is. Nee, niet nodig. Persoonlijke bewassing doet hij zelf. Als mannen onder elkaar vraagt de VOA wie zijn kleding wast en hoe vaak hij doucht. Willem vraagt "kan je me wel of niet helpen?". Nadat er is geventileerd en afspraken over het wassen zijn mislukt, komt de VOA een dag later terug. Willem is boos; je lijkt wel een ambtenaar snauwt hij, eerst moet dit opgelost worden. Dan volgt een e-mail waarin Willem verder afziet van bemiddeling?!

Zo grijpen de 'professionals' de macht en is samenwerken met vrijwilligers een ver-van-mijn-bed show!

Tom ten Hoop

Nagel aan de doodskist?

Is er nog leven na de schijndood van 50Plus? Een soort nabestaan van wat ooit kon zijn maar nooit zou worden. Zo'n tragisch voortbestaan laat zich slechts vertalen tot een Italiaanse Commedia met volkse humor en maskers van politici die op- en afgaan. De voorlopig laatste acte hiervan is de recente viering van het tienjarig bestaan van deze ouderenpartij. Helaas geen echt feest omdat het daarvoor geschreven jubileumboek door het bestuur is afgekeurd.

Laten we voor het eerste tafereel van dit theaterstuk terug gaan naar een pril begin. Daar treedt voor het voetlicht Jan Nagel (1939) als de schepper van deze partij. Gepokt en gemazeld door een linksgerichte politieke carrière. Ooit VARA-programmamaker. Een man van verandering en kogelvrije revolutie. Hij weet hoe de journalistieke hazen lopen. Oprichter van Nieuw Links maar bereid tot meer rechtse en lokale avonturen zoals Leefbaar Hilversum. Zolang de focus maar op hem gericht blijft. Hij wordt wel de godfather van het populisme genoemd. Zo vulde Jan ook dat andere gat in de markt op: de vergrijzing met de decennialang voortslepende pensioendiscussie. Een grote gefrustreerde doelgroep. 50Plus moest het breekijzer worden met die forse achterban als sterke arm. Maar een politieke partij is meer dan een oude jongensdroom. Er moest ook nog wat bestuurlijks geregeld worden. Er dienden koppen te worden gevonden, liefst bekende en zo mogelijk gevuld met deskundigheid. Onvermijdelijk werd dit ook de overgang naar de tweede acte waar een ambitieus plan van droom tot werkelijkheid moet worden omgetoverd. Nieuwe gezichten komen in beeld waarvan onherroepelijk na enige tijd de maskers vallen.

Terwijl Nagel achter de schermen de theatergordijnen bedient treden er min of meer bekende gezichten ten tonele. We zullen niet allen noemen want sommigen kwamen nauwelijks aan een optreden toe. Eén mag zeker niet ontbreken in deze Commedia dell'Arte, de harleccino Henk Krol. Een man met het talent van een opstalmeester. Bij iedereen tovert hij een glimlach op het gezicht. Onveroorbaar geschikt voor elk optreden, welbespraakt en goedgehumeurd.

Nauwelijks gehinderd door gebrek aan pensioenfeitenkennis. Een beschaafd heer als partijtrekpaard in de politieke piste. Helaas redde zelfs de amper aangebroken dageraad van een forse verkiezingswinst hem niet van de ondergang. Henk verkiest miskend zijn eigen weg richting Bed and Breakfast. We gaan verder door het Haagse gekrakeel. Een derde tafereel dient zich aan: de in arren moede vanuit een eerste hulpverband gekozen nieuwe fractievoorzitter, Liane den Haan.

Hier maakt het stuk een komische wending. Zes weken na de Tweede Kamerverkiezingen breekt Liane met 50Plus. Dankzij een staatsrechtelijk dubieuze interpretatie ontvangt haar éénmansfractie een riantetoe-lage, op grond van haar kortstondig 50Plus-verleden. Haar partijtje behoort daarmee tot de meest gefortuneerde eenzitters. Ziedaar de wonderbaarlijke gedaanteverwisseling van 50Plus in de Tweede Kamer. De partij bestaat daar niet langer maar financieel nog wel. Wat parlementair van 50Plus nu nog resteert is het Eerste Kamerlid drs. Martin van Rooijen (1942), voormalig staatssecretaris fiscale zaken. Een man van pensioen-kennis en gezag. Helaas kapitein op een zinkend schip.

Het voorlopige slot van deze komische tragedie: Het jubileumboek speciaal geschreven voor het tienjarig bestaan van 50Plus. Met als titel "Ouderenstrijd - de bewogen geschiedenis van 50Plus". Afgekeurd door het partijbestuur. Geen feestartikelen bevonden, zelfs niet kort voor Sinterklaas. Het boek zou vooral bedoeld zijn om Nagel en 50Plus te beschadigen. Een jammerend slotkoor zou hier niet misstaan. Liefst gegroepd en 'genageld' rondom die ene man wiens naam we maar niet kunnen vergeten.

Harry Nijhuis

WELKOM

Als nieuw lid heten wij welkom:

Dhr. A. (Arie) Jongejan, Amsterdam (Elsevier Science)

IN MEMORIAM

De volgende leden zijn ons ontvallen:

Dhr. W. (Wim) van den Hoek, Ridderkerk
Dhr. L. (Loek) Kroon, De Rips
Dhr. D. (Dik) Ligterink, Delft